

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobkyně: **Z. P.**, bytem X, zast. JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Praha 5, Symfonická 1496/9, proti žalovanému : **Ministerstvo vnitra** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 18.10.2013, č.j. MV-96191-4/VS-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobu domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „ žalovaný “), kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra (dále jen „ ministerstvo “) ze dne 24.06.2013 č.j. OSZ-75884/D-Ro-2013, ve věci nepřiznání jednorázového příspěvku podle § 3 nařízení vlády č. 135/2009 Sb., o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem, ve znění nařízení vlády č. 51/2013 Sb., (dále jen „ nařízení vlády “).

Žalobkyně v podané žalobě poukázala na to, že dne 01.01.2010 nabylo účinnosti nařízení vlády č. 135/2009 Sb. (pozn. soudu – ve znění do 5.3.2013), účinné od 1.1.2010, jímž je poskytována náhrada za dovolenou osobám, které byly za minulého režimu nezákonně perzekuovány. Ministerstvo vykládalo toto nařízení tak, že se nevztahuje na bývalé příslušníky PTP. Její manžel, bývalý příslušník PTP, tedy žádost nepodal. Manžel zemřel dne 13.08.2010. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 06.09.2012, č.j. 10 Ad 23/2011-99, bylo v obdobné věci vysvětleno, že bývalí příslušníci PTP nárok na náhradu mají. Dne

06.03.2013 nabyla účinnosti novelizace nařízení vlády (pozn.soudu - zák.č. 51/2013 Sb.), která se výslovně vztahovala na příslušníky PTP a ty, kterým dříve byla žádost zamítnuta a později zemřely i jejich vdovy. Ministerstvo a žalovaný žádost žalobkyně o jednorázovou částku podle nařízení vlády zamítli z důvodu, že není evidována předchozí žádost jejího manžela.

Žalobkyně tvrdila, že se jedná o nesprávné právní posouzení, neboť podle výkladu žalovaného má nárok vdova po bývalém příslušníkovi PTP, který nevěřil ministerským úředníkům a podal si žádost, ačkoliv byla tehdy odsouzena k zamítnutí. Naproti tomu žalobkyně jako vdova po člověku, který ministerským úředníkům uvěřil, a proto žádost nepodal, nárok nemá. Žalobkyně to považuje za nespravedlivé a rozporné s tím, jak se mají vykládat právní předpisy, které směřují k nápravě křivd způsobených za minulého režimu. K tomu poukázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 12.03.2001 ve věci sp.zn. II.Ús 187/2000 (dále jen „ÚS“), nálezy ÚS ze dne 02.06.2005 sp.zn. I.ÚS 605/03, nálezy ÚS ze dne 01.12.2005 sp.zn. II.ÚS 290/05, nálezy ÚS ze dne 06.12.2005 sp.zn. I.ÚS 565/03, nálezy ÚS ze dne 28.06.2007 ve věci sp.zn. I.US 712/05 a nálezy ÚS ze dne 26.10.2007 sp.zn. I.ÚS 2366/07 s tím, že právní názory v těchto nálezech jsou aplikovatelné i na její případ.

Žalobkyně žádala, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že zásada legality stanoví správnímu orgánu postup pouze v intencích zákona, tedy i právních předpisů vydaných na jejich základě. Žalovaný je zavázán v rámci řízení o žádosti o jednorázový příspěvek vycházet z obsahu a smyslu nařízení vlády ve znění novelizace (pozn. soudu – zák.č. 51/2013 Sb.), dle které není správní orgán oprávněn k udělování případných výjimek. K odkazům žalobkyně na nálezy ÚS uvedl, že byly vyneseny v návaznosti na rozhodování ministerstva podle ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády před novelou. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno až po novele nařízení vlády podle ustanovení § 3. Dle předloženého úmrtního listu ze dne 13.08.2010 zemřel manžel žalobkyně p. P. dne 07.08.2010, tedy nikoliv 13.08.2010, jak je uvedeno v žalobě.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podáním ze dne 21.03.2014 žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného setrvala na svém stanovisku. Ponechala na úvaze soudu, zda řízení nemá být přerušeno a navrženo Ústavnímu soudu k vyslovení nálezu : „ slova “ jehož včas podaná žádost o příspěvek podle § 1 odst. 1 byla zamítnuta „ v ustanovení § 3 nařízení vlády č. 135/2009Sb., ve znění nařízení vlády č. 51/2013Sb., se zrušují pro jejich rozpor s ustanovením článku 1 a článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod “ s tím, že vyslovením takového nálezu by celý spor o výklad uvedeného ustanovení odpadl.

Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu navrhli.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není opodstatněná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 1 odst. 1,2 nařízení vlády v rozhodném znění státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a dále státní občané České republiky, kterým byl přiznán nárok na odškodnění za nezákonné zbavení osobní svobody v době od 25. února 1948 do 29. prosince 1989 podle jiných právních předpisů¹⁾, mají nárok na poskytnutí jednorázového příspěvku jako náhrady mzdy za dovolenou, na kterou by jim vznikl nárok, pokud by byli v řádném pracovním poměru (dále jen „příspěvek“). (2) Nárok na poskytnutí příspěvku mají rovněž státní občané České republiky, kteří byli zařazeni do silničních praporů ženijního vojska, pomocných technických praporů a vojenských báňských oddílů (dále jen „vojenský tábor nucených prací“), uvedení v § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 78/1998 Sb., pokud jim byl za zařazení ve vojenském táboře nucených prací přiznán zvláštní příspěvek k důchodu nebo nárok na odškodnění podle jiného právního předpisu vydaného k provedení § 8 odst. 1 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, ve znění zákona č. 220/2011 Sb.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 téhož nařízení o nároku na výplatu příspěvku rozhoduje Ministerstvo vnitra na základě písemné žádosti osoby uvedené v § 1 odst. 2, která k žádosti připojí doklady osvědčující její nárok. Žádost lze podat nejpozději do 31. prosince 2013, jinak nárok na výplatu příspěvku zaniká.

Podle ustanovení § 3 téhož nařízení právo žádat o vyplacení příspěvku nepřechází na dědice osob uvedených v § 1 odst. 1 nebo 2; to neplatí, jedná-li se o vdovu po občanu České republiky splňujícím podmínky podle § 1 odst. 2, jehož včas podaná žádost o příspěvek podle § 1 odst. 1 byla zamítnuta.

Podstatou sporu je posouzení, zda žalobkyni, jako vdově po občanu České republiky splňujícím podmínky podle § 1 odst. 2 nařízení vlády, náleží jednorázový příspěvek ke zmírnění některých krivd způsobených komunistickým režimem, či nikoliv.

K tomu z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že žalobkyně podala žádost o poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády (dále jen „ žádost “) po zemřelém manželovi panu J. P. u příslušného odboru ministerstva vnitra dne 16.05.2013. Z příloh, které předložila k žádosti, je pro posouzení právní otázky významný úmrtní list zemřelého manžela vystavený Obecným úřadem X. dne 13.08.2010. Z něj vyplynulo, že pan J. P., rodným příjmením P., zemřel dne 07.08.2010. Z dalších žalobkyní předložených dokladů k žádosti je zřejmé, že její bývalý manžel splňuje podmínky vymezené v ustanovení § 1 odst. 2 nařízení vlády.

Žalobní námitka není důvodná. Je tomu tak proto, že byt' byl zákon č. 135/2009 Sb. s účinností od 6.3.2013 novelizován zákonem č. 51/2013 Sb. mimo jiné tak, že byl v ustanovení § 1 odst. 2 rozšířen okruh oprávněných osob s nárokem na poskytnutí příspěvku i na státní občany České republiky, kteří byli zařazeni do pomocných technických praporů, nelze pominout podmínky, které nařízení vlády pro oprávněné osoby klade a sice, aby byla žádost osoby uvedené v § 1 odst. 2 podána nejpozději do dne 31.12.2013, jinak nárok na výplatu příspěvku zaniká (§ 2 odst. 2) . Mezi účastníky není sporu o tom, že zemřelý manžel žalobkyně takovou žádost nepodal, tím méně ve stanovené lhůtě. Žádost tak nemohla být ministerstvem vnitra ani zamítnuta (§ 3).

Soud proto nemohl žalobkyni vyhovět, neboť nesplňuje podmínky vymezené v ustanovení § 3 nařízení vlády (věta za středníkem), podle kterého by mohl být jednorázový příspěvek ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem vdově po občanu České republiky splňujícím podmínky podle § 1 odst. 2 přiznán, pokud by tento občan *včas podal žádost o příspěvek podle § 1 odst. 1 a tato byla zamítnuta*.

Nálezy Ústavního soudu, na které žalobkyně v žalobě poukazovala, se vztahují ke znění nařízení vlády před novelou vládního nařízení zákonem č. 51/2013 Sb., správní orgány obou stupňů však rozhodovaly podle nařízení vlády po této novele, v projednávané věci se tak neužijí.

Soud nevyhověl návrhu žalobkyně na přerušení řízení a předložení věci Ústavnímu soudu ve znění podání žalobkyně ze dne 21.03.2014, neboť neshledal právní úpravu vymezenou v nařízení vlády za rozpornou s Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod. Pro úplnost k tomu soud uvádí, že pokud by chtěl zákonodárce novelou vládního nařízení (zákonem č. 51/2013 Sb.) pamatovat i na skutkové okolnosti věci žalobkyně, jistě by tento úmysl vyjevil. To se ostatně nestalo ani v poslední novelizaci vládního nařízení zákonem č. 205/2014 Sb.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.12. 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.